

вишъ: звездаца блещи на челото ти и месецъ грѣ въ косата ти. Да вървимъ заедно.

— Съ тебе, чини ми се, мога да вървя навсѣкжде, — каза девойката. — Съ тебе нѣкакъ си не ме е страхъ.

— И не бива да те е страхъ. Азъ съмъ силенъ и смѣлъ. Улови ми ржката — азъ ще те крепя по трънливия и каменистъ пѣтъ. А ако се уморя и отпадна, погледни ме само, както гледашъ сега ясно и довѣрчиво, и азъ отново ще добия бодростъ. Да вървимъ, азъ знаа какво трѣбва да се прави да не проливашъ горчиви сълзи и да се не свива сърдцето ти, когато видишъ човѣшкитѣ страдания. Когато човѣкъ види нѣкаква беда, трѣбва да се хвърля насрѣща ѝ, като се мжчи да помогне на опечаления и на огорчения, безъ да жали себе си.

И тѣ тръгнаха заедно. Сълзитѣ на очитѣ ѝ изсъхнаха и на устата ѝ се появи усмивка. Стана ѝ леко и добре. И, облягайки се на ржката му, тя не сѣщаше вече ни болка, ни умора отъ трудния пѣтъ.

Тѣ вървягъ и срѣщатъ хора. И дори нарочно отиватъ тамъ, кждето има човѣци. И когато срѣщатъ огорчени и злочестн бързатъ къмъ тѣхъ и се мжчатъ по-скоро да имъ помогнатъ словомъ и дѣломъ, безъ да усѣщатъ, че отъ време на време търнитѣ ги бодатъ, а злата коприва ги пари. Па и да сещаха това, тѣ поглеждатъ единъ на другъ съ усмивка, и ранитѣ имъ заздравяватъ.

Така тѣ вървяха дълго време и най-после се спрѣха. Тѣ погледнаха единъ на другъ и забелѣзаха, че вече сж остарѣли. Но и сега, както и по-напредъ, ржцетѣ имъ бѣха сплетени за дружна работа и за да вървятъ заедно по избрания пѣтъ. Тѣ седѣха и гледаха на изминатия пѣтъ. Оза-